

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Zachystalové a soudců JUDr. Ivy Zemanové a JUDr. Michala Fridricha ve věci

žalobce: **P. B.**, IČO xxx
sídlem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Štúlou
sídlem Českomalínská 516/27, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Česká republika - Úřad průmyslového vlastnictví**, IČO 48135097
sídlem Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6 – Bubeneč

o zaplacení částky 105 000 Kč, k odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 25. 11. 2020, č. j. 7 C 137/2012-263,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve vyhovujícím výroku o věci samé I. **potvrzuje**; v zamítavém výroku o věci samé II. co do částky 10 311 Kč **se mění** tak, že žalovaný je povinen tuto částku zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku, jinak **se** v tomto výroku **potvrzuje**.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů ve výši 90 438 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Davida Štůla.

Odůvodnění:

1. Shora citovaným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému povinnost uhradit žalobci částku 51 554,80 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok I). Zamítl žalobu co do částky 53 445,20 Kč (výrok II) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III).

2. Soud I. stupně takto rozhodl v pořadí druhým rozsudkem o žalobě, kterou se žalobce domáhal po žalovaném zadostičení za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku porušení povinnosti vydat v přiměřené lhůtě rozhodnutí v řízení o přihlášce ochranné známky, a to ve výši 105 000Kč. Žalobce podal u žalovaného dne 14. 5. 2004 přihlášku ochranné známky Staročeské TRDLO, která byla vedena pod sp. zn. O-346552. K zápisu ochranné známky do rejstříku ochranných známek došlo dne 28. 3. 2012 a osvědčení o zápisu ochranné známky bylo žalobci doručeno dne 2. 4. 2012. Předmětné řízení zahájené dne 14. 5. 2004, které skončilo dne 28. 3. 2012, trvalo téměř 8 let, žalobce má za to, že trvání řízení o registraci ochranné známky po dobu téměř 8 let je porušením povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě ve smyslu čl. 5 a 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a ve smyslu §13 odst. 1 zákona č. 82/98Sb. Podle žalobce věc nebyla nijak mimořádně složitá po stránce skutkové ani právní. Je pravdou, že v průběhu řízení podala společnost BAFF, s.r.o. námitky proti zápisu a připomínky dne 14. 3. 2005, které však nebyly nijak výjimečné, o čemž svědčí i to, že první rozhodnutí o námitkách a sdělení posouzení připomínek bylo vydáno dne 21. 10. 2005. Složitosti věci nenasvědčuje ani opakované rozkladové řízení ani řízení o správní žalobě vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9Ca 18/2009, která byla podána dne 16. 1. 2009. V tomto řízení soud rozhodl bez nařízení jednání dne 29. 11. 2011, po opakovaných urgencích žalobce, žalobci byl rozsudek doručen dne 31. 1. 2012. Samotné řízení o správní žalobě tedy trvalo 3 roky, přičemž šlo o řízení v jednom stupni a bez nařízeného jednání. Žalobce svým jednáním nijak nezpůsobil průtahy v řízení. Rozhodnutí o jeho přihlášce ochranné známky Staročeské TRDLO bylo pro žalobce z hlediska podnikatelských aktivit velmi důležité z důvodu, že v době podání přihlášky ochranné známky začal výrazným způsobem rozvíjet svou podnikatelskou aktivitu při prodeji trdelníků pod označením Staročeské TRDLO a byl zřejmě prvním, kdo na území Prahy s prodejem tohoto výrobku začal. Prodej tohoto zboží byl objemově i finančně největší částí podnikání žalobce, avšak z důvodů průtahů při registraci ochranné známky začaly ve velkém množství jiné subjekty prodávat trdelníky pod stejným nebo velmi podobnými označeními /například společnost BAFF, s. r. o./ a trvalo dlouho, než se podařilo tyto subjekty přesvědčit, že taková označení nemají používat. Vzhledem k nejistotě vývoje při registraci ochranné známky Staročeské TRDLO se žalobce rozhodl zaregistrovat jinou ochrannou známku pod označením KRUSTA, kam soustředil hlavní část své podnikatelské aktivity, což sebou neslo značnou časovou a finanční zátěž, aby prosadil na trh novou značku. Z toho vyplývá, že nejistota způsobená enormní délkou řízení o přihlášce ochranné známky Staročeské TRDLO byla pro podnikání žalobce zásadní při dalším rozvoji jeho podniku.
3. Žalovaný nárok uplatněný žalobcem neuznal s tím, že v řízení o přihlášce ochranné známky Staročeské TRDLO rozhodl ve lhůtě přiměřené obtížnosti věci, k množství předkládaných důkazů v průběhu celého správního řízení a počtu instancí, v nichž řízení probíhalo, přičemž měl za to, že neodpovídá za průtahy v řízení o správní žalobě u Městského soudu v Praze vedeném pod sp. zn. 9 Ca 18/2009, kdy dobu trvání řízení před správním soudem v délce 3 let nemohl nijak ovlivnit.
4. Soud I. stupně ve věci rozhodl nejprve rozsudkem ze dne 27. 5. 2015, č. j. 7 C 137/2012-114, kterým žalobu v celém rozsahu zamítl. K odvolání žalobce Městský soud v Praze rozsudek soudu I. stupně potvrdil rozsudkem ze dne 15. 3. 2016, č. j. 35 Co 24/2016-151, když dospěl k závěru, že není dána odpovědnost žalovaného dle § 13 odst. 1 OdpŠk a v souvislosti s tím není důvod k poskytnutí finančního odškodnění žalobci ve smyslu § 31a za jím tvrzenou nemajetkovou újmu. Na základě dovolání podaného žalobcem Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 12. 12. 2018, č. j. 30 Cdo 5794/2016-188, rozsudek odvolacího soudu i rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Dovolací soud konstatoval, že v dalším řízení bude na soudu prvního stupně, aby zhodnotil, zda se na posuzované řízení vztahuje čl. 6 odst. 1 Úmluvy, když z judikatury ESLP dovodila právní doktrína následující otázky, jejichž zodpovězení je rozhodující pro aplikovatelnost čl. 6 odst. 1 Úmluvy v jeho civilní části: 1.

Jde zde o spor o právo nebo závazek, který je opravdový a vážný a jehož rozhodnutí má přímý vliv na existenci, rozsah nebo způsob výkonu daného práva nebo závazku?, 2. Má toto právo nebo závazek svůj základ ve vnitrostátním právu?, 3. Je právo nebo závazek, o které se v daném případě jedná, civilní (tj. soukromoprávní) povahy?. Při kladném zodpovězení uvedených otázek je nutné dojít k závěru o aplikovatelnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Jelikož z tohoto ustanovení vychází rovněž Stanovisko, je nutné v takovém případě veškeré závěry ve Stanovisku vyjádřené aplikovat i na správní řízení, jež čl. 6 odst. 1 Úmluvy podléhají, navazuje-li na ně soudní přezkum, tak jako v nyní projednávané věci (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 3. 2018, sp. zn. 30 Cdo 1174/2016). Obě řízení se přitom posuzují jako jeden celek (k určení organizační složky příslušné v takovém případě za stát jednat srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1382/2014). Pokud odpověď na některou z výše uvedených otázek bude záporná, pak na dané správní řízení čl. 6 odst. 1 Úmluvy nedopadá, a tudíž nelze na posouzení přiměřenosti jeho délky a případnou satisfakci při porušení práva na jeho přiměřenou délku aplikovat ani Stanovisko. To však ještě neznamená, že v případě nepřiměřené délky tohoto správního řízení (za situace, kdy zákon lhůtu pro vydání rozhodnutí nestanoví) nejde o nesprávný úřední postup ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. Za takového stavu se ovšem v případě újmy způsobené délkou správního řízení a újmy způsobené délkou řízení před správními soudy jedná o skutkově samostatné nároky (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 968/2014), kdy u řízení před správními soudy se posuzuje přiměřenost celkové délky řízení a s ní spojená nejistota účastníka řízení o jeho výsledku, byť ani ono čl. 6 Úmluvy nepodléhá (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. 30 Cdo 4084/2016), a u řízení před správním úřadem se především bude třeba zabývat otázkou, zda stát celkově nepřiměřenou délkou správního řízení zasáhl do práva, jehož ochrany či realizace se poškozený ve správním řízení domáhal, přičemž takový zásah a z něho vycházející nemajetková újma, jakož i adekvátnost požadované formy a výše zadostiučnění (k tomu obdobně srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněný pod číslem 67/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), musí žalobce tvrdit a prokazovat. Takovému právnímu posouzení nicméně musí předcházet postup soudu podle § 43 o. s. ř., neboť skutková samostatnost obou nároků vyžaduje doplnění, jaké výše zadostiučnění se žalobce u jednotlivých nároků domáhá.

5. Soud I. stupně v intencích vysloveného právního názoru dovolacího soudu se zabýval aplikací čl. 6 odst. 1 Úmluvy a dospěl k závěru, že na daný případ se tento článek vztahuje, neboť kladně zodpověděl uvedené otázky: „Závěr, že nepřiměřená délka správního řízení způsobila účastníku řízení nemajetkovou újmu, je dán, jde-li ve správním řízení o spor o právo nebo závazek, který je opravdový a vážný a jehož rozhodnutí má přímý vliv na existenci, rozsah nebo způsob výkonu daného práva nebo závazku v jeho poměrech, má-li toto právo nebo závazek základ ve vnitrostátním právu a je-li soukromoprávní povahy“ (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 344/2014). Podle soudu I. stupně rozhodnutí žalovaného má přímý vliv na existenci práva žalobce, neboť bez zápisu ochranné známky nemůže tuto ochrannou známku nerušeně užívat, resp. žádat, aby se třetí osoby zdržely zásahů a případného neoprávněného užívání této ochranné známky. Z § 8 odst. 1 a 2 zákona o ochranných známkách totiž vyplývá, že vlastník ochranné známky má výlučné právo užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, pro něž je chráněna. Své právo prokazuje vlastník zapsané ochranné známky výpisem z rejstříku, popřípadě osvědčením o zápisu. Vlastník ochranné známky je oprávněn používat spolu s ochrannou známkou značku ®. Nestanoví-li tento zákon jinak (§ 10 až 11), nikdo nesmí v obchodním styku bez souhlasu vlastníka ochranné známky užívat: a) označení shodné s ochrannou známkou pro výrobky nebo služby, které jsou shodné s těmi, pro které je ochranná známka zapsána, b) označení, u něhož z důvodu jeho shodnosti nebo podobnosti s ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků nebo služeb označených ochrannou známkou a označením existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, včetně pravděpodobnosti asociace mezi označením a ochrannou známkou,

c) označení shodné s ochrannou známkou nebo jí podobné bez ohledu na to, zda je užíváno pro shodné, podobné nebo nepodobné výrobky nebo služby, pro které je ochranná známka chráněna, a jde o ochrannou známku, která má dobré jméno v České republice, a jeho užívání bez řádného důvodu by neoprávněně těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména ochranné známky nebo jim bylo na újmu. Soud I. stupně dále uzavřel, že právo užívat ochrannou známku má svůj základ ve vnitrostátním právu, a to v zákoně o ochranných známkách (viz shora), který toliko zpracovává směrnici EP a Rady (EU) 2015/2436 ze dne 16. prosince 2015, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách (přepřacované znění). Evropské právo přitom neupravuje samotný základ práva ochranných známek v rámci jednotlivých členských států, naopak poskytuje základní rámec pro právo ochranných známek EU, avšak o tuto situaci se v tomto případě nejedná. Rovněž uzavřel, že právo nebo závazek, o které se v daném případě jedná, je civilní (tj. soukromoprávní) povahy. V této souvislosti vzal do úvahy následující tuzemskou judikaturu týkající se typových řízení dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a to rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2017, sp. zn. 30 Cdo 519/2015, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2205/2015, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 30 Cdo 214/2015, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 30 Cdo 214/2015. Soud I. stupně vzal do úvahy i usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 2. 9. 2004, č. j. Konf 102/2003-13, a usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 6. 1. 2004, č. j. Konf 93/2003-5, dle nichž rozhodnutí žalovaného o zamítnutí přihlášky ochranné známky do rejstříku ochranných známek není rozhodnutím správního orgánu o věci soukromoprávní, avšak bylo uznáno, že vznik ochranné známky zajisté reflektuje (také) soukromý zájem jejího budoucího majitele, například proto, že po svém vzniku se známka může stát předmětem právního obchodu a její existence má pro jejího vlastníka hospodářský smysl, nicméně samotné udělení práva průmyslového vlastnictví nijak neztratilo svůj původní charakter veřejnoprávního privilegia. V daném případě však není podstatná povaha řízení o zápisu ochranné známky, které je s ohledem na rozhodnutí uvedená shora veřejnoprávní povahy, nýbrž je podstatná povaha práva, o které v řízení jde, tedy o právo ve smyslu § 8 odst. 1 a 2 zákona o ochranných známkách, z něhož vyplývá, že vlastník ochranné známky má výlučné právo užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, pro něž je chráněna. Tedy jde zejména o právo uživací, jenž je soukromoprávní povahy, když právě vlastník ochranné známky se může domáhat toho, aby nikdo bez jeho souhlasu neužíval označení shodné s ochrannou známkou pro shodné výrobky nebo služby, které jsou shodné s těmi, pro které je ochranná známka zapsána apod.

6. Soud I. stupně v souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 968/2014 a rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 21. 3. 2018, sp. zn. 30 Cdo 1174/2016, dospěl k závěru, že uvedená řízení budou posuzována jako jeden celek, neboť řízení vedené ve správním soudnictví pod sp. zn. 9 Ca 18/2009 bylo toliko navazujícím řízením na rozhodnutí předsedy žalovaného v druhém stupni o zamítnutí rozkladu a potvrzení rozhodnutí o zamítnutí přihlášky ochranné známky z důvodu vyloučení označení ze zápisu, načež správní soud toto rozhodnutí zrušil, protože došlo k zápisu ochranné známky „STAROČESKÉ TRDLO“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 25. 7. 2017, sp. zn. I. ÚS 2330/16-1, dle něhož „V případě řízení o umístění stavby a následného řízení o změně rozhodnutí o umístění stavby se z hlediska formálního, resp. z hlediska procesních předpisů jedná sice o dvě samostatná řízení, ale pro účely posouzení předmětného nároku stěžovatelky je nutno je považovat za řízení jediné, které skončilo až rozhodnutím o změně rozhodnutí o umístění stavby. Obě řízení jsou totiž z tohoto hlediska úzce věcně i časově propojena, kdy druhým stavebním řízením došlo ve své podstatě k napravení nezákonné části rozhodnutí o umístění stavby, které bylo vydáno v prvním stavebním řízení, a to na základě podání stěžovatelky, kterým návazně reagovala na průběh prvního stavebního řízení. Jedině závěrem o jednotě předmětných řízení a posouzením přiměřenosti jejich délky jako celku nedojde vyprázdnění dotčeného základního práva na náhradu škody způsobené

nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů.“).

7. Soud I. stupně dále uzavřel, že za stát v tomto řízení má jednat žalovaný, neboť podle § 6 odst. 2 písm. b) OdpŠk (ve znění do 31. 3. 2020) platí, že je příslušný tento úřad, došlo-li ke škodě v odvětví státní správy, jež náleží do jeho působnosti, a dále v případech, kdy bylo soudem ve správním soudnictví vydáno nezákonné rozhodnutí, jímž soud rozhodl o žalobě proti rozhodnutí vydanému v odvětví státní správy, jež náleží do působnosti tohoto úřadu. Soud I. stupně odkázal na skutečnost, že „v odpovědnostním vztahu má jménem státu jednat ústřední správní úřad, z jehož oboru působnosti pochází správní rozhodnutí, které bylo při soudním přezkumu shledáno nezákonným. Pokud však byla škoda či nemajetková újma způsobena nezákonným rozhodnutím ve správním soudnictví, je příslušným úřadem Ministerstvo spravedlnosti, neboť ke škodě došlo v odvětví státní správy, které náleží do jeho působnosti ve smyslu § 6 odst. 2 písm. b/ (viz § 11 odst. 1 kompetenčního zákona) a koneckonců i jeho rozpočtové kapitoly. Nelze proto mít za přesvědčivé usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2008, sp. zn. 30 Co 378/2008, ve kterém se dovozovalo, že ve věcech náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem soudu ve správním soudnictví je úřadem příslušným jednat za Českou republiku dle § 6 odst. 3 Ministerstvo financí. Obdobný sporný závěr, byť v jiné procesní situaci a důvodech, byl dovozen v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1382/2014, ve zjevné návaznosti na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 25 Cdo 3495/2012. Obě rozhodnutí nejsou v předžalobní (při předběžném projednávání nároků), v žalobní a ani v soudní praxi zcela respektována vzhledem k tomu, že se prosazují i jiné výklady“ (viz Ištváněk, F., Simon, P. a Korbel, F. Zákon o odpovědnosti za škodu při výkonu veřejné moci: Komentář. Wolters Kluwer, Praha, 2017, k ust. § 6 OdpŠk). Na podkladě aplikovatelnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy v této věci shodně aplikoval soud I. stupně i Stanovisko včetně jeho závěrů o vyvratitelné domněnce vzniku nemajetkové újmy a přiměřenosti (celkové) délky řízení, jakož i o částkách v něm uvedených pro odškodnění nemajetkové újmy způsobené v důsledku nepřiměřené celkové délky řízení (tedy nikoli za jednotlivé průtahy).
8. Při stanovení výše odškodnění vzniklé nemajetkové újmy žalobce v důsledku nepřiměřené délky řízení soud I. stupně vycházel ze základních částek stanovených ve Stanovisku (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. 30 Cdo 2138/2009) s následným připočtením či odečtením vlivu skutečností vyplývajících z kritérií obsažených v § 31a odst. 3 písm. b) až e) zákona č. 82/1998 Sb. Adekvátní náhradou v dané věci, s ohledem na celkovou délku řízení, soud shledal náhradu ve výši základní roční sazby 15 000 Kč, snižené za první 2 roky trvání řízení o polovinu. Při zjištění délce namítaného řízení 7 let a 319 dní (14. 5. 2004 podána přihláška, 28. 3. 2012 zápis přihlášky), činí základní částka odškodnění 103 109,59 Kč. Dále se soud I. stupně zabýval možnými korekcemi základní částky odškodnění v intencích Stanoviska a ve smyslu § 31a odst. 3 písm. b) až e) zákona č. 82/1998 Sb. V tomto směru zohlednil především skutkovou a procesní složitost předmětného řízení, když přisvědčil žalované, že řízení o přihlášce ochranné známky ve smyslu hlavy VI. zákona o ochranných známkách sestávalo z několika fází, z nichž některé jsou závislé na procesní aktivitě třetích osob (připomínky, námítky). Po podání přihlášky ochranné známky standardně probíhá formální průzkum, v němž žalovaný zkoumá splnění náležitostí přihlášky. Poté probíhá věcný průzkum, v němž se z moci úřední zabývá posouzením veřejnosprávních důvodů pro zamítnutí ochrany, když součástí tohoto průzkumu mohou být připomínky třetích osob, k nimž je nutno přihlídnout při rozhodování o zápisu ochranné známky. Poté, co je v rámci řízení o přihlášce ochranné známky zveřejněna přihláška, běží tříměsíční lhůta k podání námitek proti zápisu ochranné známky, které jsou oprávněni podat držitelé či vlastníci starších práv. V řízení o přihlášce tak může, ale nemusí probíhat námitkové řízení. Proti rozhodnutí o zamítnutí přihlášky či o zamítnutí námitek lze do jednoho měsíce od doručení rozhodnutí podat rozklad.

Proti rozhodnutí předsedy žalovaného vydanému ve druhém stupni řízení lze do dvou měsíců od doručení rozhodnutí podat správní žalobu ke správnímu soudu, kterým je Městský soud v Praze. V tomto případě byly v různých fázích řízení podány dvojí připomínky a opakovaně bylo posuzováno, zda přihlášené označení má ve vztahu k přihlášeným výrobkům dostatečnou rozlišovací způsobilost a není popisné či druhové, přičemž vedle tzv. vnitřní rozlišovací způsobilosti bylo posuzováno i to, zda přihlášené označení získalo rozlišovací způsobilost až druhotně užíváním v obchodním styku. Na celkovou délku řízení měl značný vliv počet instancí, v nichž se řízení odehrávalo (ve dvou instancích správních, z toho dvakrát v první a třikrát v druhé a dále u jedné instance soudní). Tyto skutečnosti prodloužily uvedené řízení o značnou dobu, což dle soudu odůvodňuje snížení částky odškodnění o 50 %, neboť v řízeních bylo nutno postupovat v souladu s právními předpisy, tj. umožnit třetím osobám podat námítky a těmito se následně zabývat tak, jak to žalovanému ukládá zákon. Přitom právě tato okolnost měla podstatný, ne-li rozhodující, vliv na délku řízení. Další důvody k úpravě (snížení či zvýšení) základního odškodnění již soud neshledal. Celkem tak soud I. stupně snížil částku odškodnění o 50 %, tj. částka odškodnění činí 51 554,80 Kč. Rovněž se zabýval hodnocením významu předmětného řízení pro žalobce, když dospěl k závěru, že žalobci nebránilo ničeho v užívání označení „STAROČESKÉ TRDLO“, byť nikoliv se všemi „výhodami“, které by žalobce měl jako vlastník ochranné známky. S ohledem na shora uvedené soud I. stupně žalobě vyhověl co do částky 51 554,80 Kč a co do rozdílu mezi žalovanou částku a přiznanou částkou, tedy co do částky 53 445,20 Kč žalobu zamítl.

9. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 o. s. ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, což odůvodňuje částečný úspěch žalobce a žalovaného ve sporu.
10. Rozsudek soudu I. stupně napadli včasným odvoláním oba účastníci. Žalobce napadl rozsudek soudu I. stupně ve výrocích II. a III. a namítal nesprávné právní posouzení věci. Žalobce se ztotožnil se závěry soudu I. stupně uvedenými pod body 16. až 32. s tím, že jím vypočtená a uplatněná částka 105 000 Kč byla zaokrouhlením částky vypočtené podle Stanoviska, kdy žalobce počítal osmý rok jako celý, nikoliv pouze v rozsahu 319 dnů tak, jak učinil soud I. stupně. Žalobce nesouhlasil s korekcí základní částky a jejím snížením o 50 % (bod 33. Rozsudku). Žalobce nerozporoval, že předmětné řízení o registraci ochranné známky probíhalo v několika instancích a soud opakovaně posuzoval rozlišovací způsobilost přihlašovaného označení. V daném případě byl však velký počet stupňů řízení zapříčiněn žalovaným a nikoliv žalobcem, a to z velké části právě z důvodu procesních chyb žalovaného. Obdobně u otázky, zda má přihlašované označení rozlišovací způsobilost – i tato otázka byla řešena opakovaně převážně kvůli postupu žalovaného. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1355/2012, dle kterého k porušení práva dochází tehdy, když důvody, pro které věc nebyla projednána v přiměřené době, „spocívají v postupu orgánů veřejné moci, a to buď zcela, nebo v míře významně převažující podíl poškozeného na celkové délce projednávané věci“. Žalobce je přesvědčen, že přesně tyto důvody zde jsou a že není důvod pro korekci základní částky o 50 %.
11. Žalobce dále nesouhlasil s rozhodnutím soudu I. stupně v souvislosti s náhradou nákladů řízení. Dle jeho závěru měl soud I. stupně postupovat dle § 142 odst. 3 o. s. ř. a přiznat mu plnou náhradu nákladů řízení. V této souvislosti zdůraznil i skutečnost, že žalobce nese náklady na uplatnění nároku na zadostiučnění již devátým rokem. Řízení o zadostiučnění trvá déle než původní řízení o registraci ochranné známky. Soud by měl při svém rozhodování o výši přiměřeného zadostiučnění zohlednit i délku odškodňovacího řízení, a to jako další důvod nesprávnosti rozhodnutí soudu prvního stupně, stejně tak jako i při rozhodování o náhradě nákladů řízení.

12. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku II. a III. změnil a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 53 445,20 Kč a náhradu nákladů řízení.
13. Žalovaný napadl rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé a s odkazem na důvody uvedené v § 205 odst. 2 písm. g/ o. s. ř. namítal, že soud I. stupně nesprávně posoudil otázku, zda řízení o přihlášce ochranné známky vedené u žalovaného spadá pod čl. 6 odst. Úmluvy, konkrétně otázku, zda se v daném řízení rozhoduje o právech a povinnostech soukromoprávní povahy. Podle žalovaného v řízení o přihlášce ochranné známky se nejedná o věc soukromého/civilního práva, jde v něm o vztah veřejnoprávní povahy. Správní řízení o přihlášce ochranné známky má vrchnostenskou povahu, kde žalovaný jako ústřední orgán státní správy uděluje ochranu, resp. zapisuje ochrannou známku. Na zápis není nárok, neboť závisí nejen na důvodech veřejnoprávních, ale i na důvodech soukromoprávních, zda vlastníci či uživatelé starších práv svá práva v uvedeném řízení uplatní či nikoliv. Jakkoliv výsledkem řízení o přihlášce je ochranná známka, která je předmětem vlastnického práva, a tedy soukromoprávních vztahů, neznamená to, že udělení této ochrany je soukromoprávní věcí. Žalovaný v této souvislosti odkázal na usnesení zvláštního senátu o rozhodování některých kompetenčních sporů ze dne 6. 1. 2004, č. j. Konf 93/2003. Zvláštní senát konstatoval, že sama registrace ochranné známky není věcí soukromého práva a že je nerozhodné, že registrací vznikají soukromoprávní nároky. Jde o vrchnostenský akt, kterým žalovaný rozhoduje o tom, zda na základě zákonných podmínek má vzniknout ochranná známka. Registrací ochranné známky (nebo jejím výmazem) se naprosto neupravují vztahy mezi podnikateli. Předmětem řízení je vyřešení otázky, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky, a zde tedy má nebo nemá vzniknout nehmotný statek (ochranná známka). Obdobně rozhodl zvláštní senát i v usnesení Konf. 84/2004, pokud jde o registraci ochranné známky, a v usnesení Konf. 64/2004, Konf. 97/2003 a Konf. 9/2004, pokud jde o registraci (výmaz) dalších průmyslových práv. Z uvedeného vyplývá, že registrace ochranné známky je věcí veřejnoprávní. Na tomto závěru nemění nic to, že vznik ochranné známky reflektuje soukromý zájem jejího budoucího majitele a zakládá výlučné právo užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, pro které je ochranná známka chráněna.
14. Vzhledem k tomu, že ve správním řízení o registraci ochranné známky se nejedná o nárok soukromoprávní povahy a toto řízení tak nespadá pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy, není možno žalobní nárok posoudit jako jediný nárok na náhradu nemajetkové újmy spočívající v nepřiměřené celkové délce řízení a zahrnout do něj i navazující řízení soudní, jak učinil soud I. stupně. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 968/2014 žalovaný uzavřel, že se nejedná o nárok na nepřiměřenou délku řízení, ale v úvahu přichází pouze nesprávný úřední postup podle § 13 odst. 1 věty druhé zákona č. 82/1998 Sb., podle něhož jsou postižitelné průtahy v řízení. V takovém případě by ale soud musel po žalobci požadovat prokázání existence konkrétních průtahů i způsobené újmy, k čemuž nedošlo.
15. Žalovaný dále soudu I. stupně vytkl, že aniž by nejprve posoudil, zda celková délka řízení byla z hlediska faktorů rozhodných pro danou věc nepřiměřená, přistoupil k moderaci žalované částky a snížil ji z důvodu složitosti řízení spočívající v počtu instancí před správním úřadem žalovaného a Městským soudem v Praze. Rozsudek postrádá úvahu o tom, zda celková doba řízení byla nepřiměřená, posouzená na základě jednotlivých kritérií rozhodných pro délku řízení. Závěr, zda byla daná věc projednána v přiměřené lhůtě, má vyplývat z konkrétní okolnosti případu (viz kritéria v § 31a odst. 3 písm. b/ až e/ zák. č. 82/1998 Sb.). Teprve pokud by soud na základě uvedených kritérií dospěl k závěru o nepřiměřené délce řízení, mohl podle žalovaného přistoupit k určení výše zadostiučinění a moderaci požadované částky. Žalovaný v této souvislosti odkázal např. na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 35/2012.
16. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil.

17. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně z podnětu podaných odvolání včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalobce je zčásti důvodné, žalovaného nikoli.
18. Podle § 13 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále též jen „zákon“), stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě (odst. 1). Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda (odst. 2).
19. Podle § 31a zák. č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (odst. 1). Dle odst. 2 téhož ustanovení, se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závaznosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Dle odst. 3 téhož ustanovení v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k
- a) celkové délce řízení,
 - b) složitosti řízení,
 - c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení,
 - d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a
 - e) významu předmětu řízení pro poškozeného.
- Uvedená právní úprava zakotvuje odpovědnost státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem spočívajícím v tom, že nebylo rozhodnuto v přiměřené lhůtě
20. Podle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci. Příslušnost soudu i soudce stanoví zákon. Podle odst. 2 má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.
21. Podle čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.
22. Právo na projednání věci v přiměřené lhůtě je zakotveno v čl. 6 odst. 1 Úmluvy a v čl. 38 odst. 2 Listiny. Zákonná úprava zadostiučinění za újmu způsobenou nepřiměřenou délkou soudních řízení se po novele zákonem č. 160/2006 Sb., nachází v zákoně č. 82/1998 Sb., zejména v § 13, § 22 a v § 31a. Na tuto zákonnou úpravu pak navazuje stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněné pod číslem 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „Stanovisko“), které se podrobněji zabývá mimo jiné posouzením celkové doby řízení, v němž mělo dojít k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věty druhé a třetí či § 22 odst. 1 věty druhé a třetí zákona v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě a výkladem ustanovení § 31a zákona. Stanovisko je však možné aplikovat pouze na řízeních, která spadají pod čl. 6

odst. 1 Úmluvy a čl. 38 odst. 2 Listiny (viz stanovisko Nejvyššího soudu ČR v rozsudku ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 344/2014).

23. Žalobce se v předmětném řízení domáhá náhrady nemateriální újmy, která měla žalobci vzniknout v důsledku porušení povinnosti žalovaného vydat v přiměřené lhůtě rozhodnutí v řízení o přihlášce ochranné známky. Řízení bylo vedeno u Úřadu průmyslového vlastnictví, ke kterému žalobce dne 14. 5. 2004 podal přihlášku ochranné známky „Staročeské TRDLO“, která byla vedena pod sp. zn. O-346552. K zápisu ochranné známky do rejstříku ochranných známek došlo dne 28. 3. 2012, osvědčení o zápisu bylo žalobci doručeno dne 2. 4. 2012. V průběhu tohoto řízení došlo i k opakovanému rozkladovému řízení a i k řízení o správní žalobě vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ca 18/2009, která byla podána dne 16. 1. 2009, rozsudek byl žalobci doručen dne 31. 1. 2012. Toto řízení o správní žalobě tedy trvalo 3 roky, šlo o řízení v jednom stupni bez nařízeného jednání. Soud I. stupně uzavřel, že na posuzovaný případ je namístě aplikovat čl. 6 odst. 1 Úmluvy s tím, že uvedená řízení budou posuzována jako jeden celek, neboť řízení vedené ve správním soudnictví pod sp. zn. 9 Ca 18/2009 bylo toliko navazujícím řízením na rozhodnutí předsedy v druhém stupni o zamítnutí rozkladu a potvrzení rozhodnutí o zamítnutí přihlášky ochranné známky k zápisu ochranné známky „Staročeské TRDLO“. Odvolací soud uvedený závěr hodnotí jako správný. Právo týkající se zápisu ochranné známky do rejstříku ochranných známek podle zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (zákon o ochranných známkách), je civilní (tj. soukromoprávní) povahy, rozhodovaly o něm správní orgány, tj. věcně a místně příslušné správní orgány rozhodovaly o existenci daného práva, které bylo opravdové a vážné. Právo na provedení zápisu ochranné známky do rejstříku ochranných známek má původ ve vnitrostátním právu, neboť je přiznáno na základě uvedeného zákona o ochranných známkách, což je právní předpis, který je součástí českého právního řádu. Předmětné řízení lze proto podřadit pod působnost čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Z tohoto důvodu je proto namístě uvedené správní řízení a navazující řízení soudní posuzovat jako celek. Na podkladě aplikovatelnosti Úmluvy je pak namístě aplikovat i citované Stanovisko.
24. V souvislosti s právním posouzením nároku je namístě uvést, že soud I. stupně učinil uvedený závěr na základě výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 5794/2016, který zrušil předchozí rozhodnutí soudu I. stupně i soudu odvolacího v této věci a uložil soudu I. stupně se touto problematikou zabývat, a to na základě závěrů uvedených mimo jiné v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 344/2014. Nejvyšší soud na základě nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 10. 2020, sp. zn. II. ÚS 570/20, se rozhodl odchylně od závěrů uvedených v rozsudku sp. zn. 30 Cdo 344/2014 a uzavřel, že *...pod prizmatem citovaného nálezu Ústavního soudu tak již nadále nebude při posuzování nároků na náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení na místě odlišně posuzovat délku těch řízení, která spadají do věcné působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy a těch, které do ní nespádají. Bude rozhodné pouze to, zda jde o správní řízení, jejichž předmětem je základní právo nebo svoboda, neboť u nich vyplývá právo na jejich přiměřenou délku z § 38 odst. 2 Listiny. Z uvedených důvodů velký senát Nejvyššího soudu dospívá k závěru, že právo na projednání věci v přiměřené době, které je obsahově shodné s právem na projednání věci bez zbytečných průtahů ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny, mají účastníci správních řízení, na něž dopadá čl. 6 Úmluvy, nebo jejichž předmětem je základní právo nebo svoboda, a to bez ohledu na to, zda na daná správní řízení navazoval či nenavazoval soudní přezkum. S ohledem na výše uvedený výklad je zřejmé, že odvolací soud nepochybil, dospěl-li v souladu s názorem velkého senátu k závěru, že u posuzovaného správního řízení je třeba zkoumat přiměřenost jeho délky ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a to i přesto, že na ně nenavazoval soudní přezkum. K tomu velký senát dodává, že se s ohledem na formulaci dovolacích námitek a vázanost dovolacím důvodem již nezabýval otázkou, zda posuzované řízení věcně do působnosti uvedeného článku skutečně spadá, či zda byla jeho předmětem základní práva a svobody (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2020, sp. zn. 31 Cdo 2402/2020). Vycházejíc z uvedeného rozhodnutí Nejvyššího soudu, resp. soudu Ústavního dospěl odvolací soud*

k závěru, že správní řízení o registraci ochranné známky lze označit za řízení, jehož předmětem je základní právo nebo svoboda, přičemž právo na přiměřenou délku tohoto řízení vyplývá z čl. 38 odst. 2 Listiny. Nárok uplatněný žalobcem je proto namíste posoudit podle § 13 a § 31a zákona.

25. Soud I. stupně důvodně uzavřel, že je dána odpovědnost státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem spočívajícím v tom, že nebylo rozhodnuto v přiměřené lhůtě. Rovněž správně uzavřel, že je namíste poskytnout odškodnění ve formě finanční. Podle odvolacího soudu však vzhledem ke zjištěným skutečnostem je namíste poskytnout odškodnění ve vyšším rozsahu, než které přiznal soud I. stupně. Odvolací soud se ztotožnil se stanovením základní částky přiměřeného zadostiučinění ve výši 103 110 Kč. Předmětné řízení trvalo od 14. 5. 2004 do 28. 3. 2012, tj. 7 let a 319 dní. Z toho v rozsahu tří let probíhalo řízení o správní žalobě. Soud I. stupně důvodně stanovil výši základní roční sazby v částce 15 000 Kč (za prvé 2 roky v poloviční výši). Závěr o nepřiměřené délce řízení učinil odvolací soud s ohledem na soudem I. stupně zjištěné průtahy a jejich délku (prodleva od podání přihlášky do jejího zveřejnění, tj. od 14. 5. 2004 do 15. 12. 2004, od vyjádření přihlašovatele k připomínkám do sdělení výsledku posouzení připomínek a rozhodnutí o zamítnutí námitek, tj. od 28. 4. 2005 do 21. 10. 2005, od doplnění vyjádření přihlašovatele do doplnění rozkladů a připomínek, tj. od 3. 3. 2006 do 6. 10. 2006, od doplnění rozkladu přihlašovatele do rozhodnutí předsedy Úřadu o rozkladu, tj. od 27. 9. 2007 do 13. 11. 2008, od sdělení stanoviska žalobce k vyjádření žalovaného do vyhlášení rozsudku, tj. od 2. 6. 2009 do 29. 11. 2011). Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu I. stupně o snížení odškodnění z důvodu skutkové a procesní složitosti předmětu řízení popsané soudem I. stupně v odst. 33. rozsudku, na který odvolací soud pro stručnost odkazuje. Podle odvolacího soudu je namíste v této souvislosti snížit základní částku o 20 % z důvodu skutkové a o 20 % z důvodu procesní složitosti předmětu řízení. Z důvodu významu řízení pro žalobce odvolací soud neshledal důvody pro navýšení či snížení základní částky. S ohledem na obsah předmětného řízení lze uzavřít, že toto nemělo pro žalobce zvýšený význam jak ze subjektivního pohledu, kdy předmětnou známku mohl i nadále užívat, tak i z pohledu objektivního, kdy předmětné řízení nepatří mezi ta, s nimiž je obecně judikatorně spojován zvýšený význam pro účastníka (např. řízení trestní atd.). Postup orgánů státu v řízení zhodnotil odvolací soud v souvislosti s nepřiměřeností délky řízení. Při posouzení jednotlivých kritérií pak k ní znovu již nepřihlížel. V souvislosti s jednáním poškozeného v předmětném řízení neshledal odvolací soud důvod pro snížení či naopak navýšení základního ohodnocení. Z uvedeného je zřejmé, že základní ohodnocení ve výši 103 110 Kč snížil odvolací soud o 40 %, tj. na částku 61 865,80 Kč a v tomto rozsahu shledal uplatněný nárok důvodný.
26. Odvolací soud postupoval podle § 219 o. s. ř. a v návaznosti na výše uvedené závěry potvrdil rozsudek soudu I. stupně ve výroku o věci samé I., kterým bylo rozhodnuto o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci částku 51 554,80 Kč. V zamítavém výroku o věci samé II. odvolací soud rozsudek soudu I. stupně podle § 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř. změnil co do částky 10 311 Kč a žalovanému uložil povinnost tuto částku žalobci zaplatit za daných podmínek splatnosti, jinak tento výrok potvrdil podle § 219 o. s. ř.
27. O nákladech řízení před soudy obou stupňů rozhodl odvolací soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1, 2 o. s. ř. a s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2707/2013, když žalobce je třeba ve smyslu uvedeného usnesení Nejvyššího soudu považovat za zcela úspěšného. Žalobce požadoval uhradit na náhradu nákladů řízení celkem 17 úkonů vykonaných v řízení před soudem I. stupně, soudem odvolacím i dovolacím (viz vyjádření č. l. 246 spisu). Odvolací soud přiznal náhradu za 16 úkonů, když podání z 10. 2. 2013, za které žalobce požadoval náhradu, nebylo ve spise nalezeno. Za probíhající odvolací řízení pak náleží zástupci žalobce odměna za podané odvolání. Odměna náleží za úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a/, d/, g/, k/ vyhl. č. 177/1996 Sb. Výše odměny 3 100 Kč za jeden úkon právní služby je stanovena podle § 1 odst. 2 věty první,

§ 6 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013). Náklady řízení dále tvoří 17 paušálních náhrad hotových výdajů advokáta po 300 Kč podle § 13 odst. 1, 4 cit. vyhlášky, 21 % DPH dle § 137 odst. 3 o. s. ř. v částce 12 138 Kč a soudní poplatky ve výši 20 500 Kč, celkem 90 438 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení za splnění podmínek dle § 237 o. s. ř., jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Praha 27. dubna 2021

JUDr. Naděžda Zachystalová v. r.
předsedkyně senátu